

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

7. července 2016^{*i}

„Řízení o předběžné otázce — Ustanovení o soudní příslušnosti — Soudní spolupráce v občanských věcech — Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Článek 23 — Ustanovení vložené do obecných podmínek — Souhlas smluvních stran s uvedenými podmínkami — Platnost a určitost takového ustanovení“

Ve věci C-222/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Pécsi Törvényszék (obvodní soud v Pécsi, Maďarsko) ze dne 4. května 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 15. května 2015, v řízení

Hószig Kft.

proti

Alstom Power Thermal Services,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, C. Toader (zpravodaj), A. Rosas, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci
generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. ledna 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Alstom Power Thermal Services S. M. Békésim, ügyvéd,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a G. Koósem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A. Tokárem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 7. dubna 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: maďarština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 10 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, s. 6) a čl. 23 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, s. 1, dále jen „nařízení Brusel I“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností Hőszig Kft. a společností Alstom Power Thermal Services (dále jen „Alstom“), která je právní nástupkyní společnosti Technos et Compagnie (dále jen „Technos“), ve věci plnění smluv uzavřených smluvními stranami, v jehož rámci byla na základě ustanovení o soudní příslušnosti napadena příslušnost předkládajícího soudu k rozhodnutí sporu.

Právní rámec

Nařízení Řím I

- 3 Článek 1 nařízení Řím I definuje jeho věcnou působnost. Odstavec 2 uvedeného článku stanoví, že nařízení se nevztahuje na určité věci, včetně, podle písmene e) uvedeného odstavce, „rozhodčí smlouvy a dohody o volbě soudu“.

- 4 Článek 3 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Smlouva se řídí právem, které si strany zvolí. Volba musí být vyjádřena výslovně nebo jasně vyplývat z ustanovení smlouvy nebo okolností případu. Strany si mohou zvolit právo rozhodné pro celou smlouvu nebo pouze pro její část“.

- 5 Článek 4 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„V míře, ve které nebylo právo rozhodné pro smlouvu zvoleno podle článku 3, a aniž jsou dotčeny články 5 až 8, je právo rozhodné pro následující smlouvy určeno takto:

[...]

- b) smlouva o poskytování služeb se řídí právem země, v níž má poskytovatel služby obvyklé bydliště;

[...]“

- 6 Článek 10 téhož nařízení, nadepsaný „Souhlas stran a materiální platnost“, zní takto:

„1. Existence a platnost smlouvy nebo některého ustanovení smlouvy se určuje podle práva, které by se na základě tohoto nařízení použilo, kdyby byla smlouva nebo ustanovení smlouvy platné.

2. Vyplývá-li však z okolností, že by nebylo přiměřené určovat účinky chování strany podle práva uvedeného v odstavci 1, může se strana za účelem zjištění, že neprojevila souhlas, odvolat na právo země, v níž se nachází její obvyklé bydliště.“

Nařzení Brusel I

7 Body 11 a 14 odůvodnění nařzení Brusel I uvádějí:

„11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska. [...]

[...]

14) Pokud jde o volbu příslušného soudu, musí být respektována smluvní volnost stran, s výjimkou smluv týkajících se pojištění, spotřebitelských a pracovních smluv, u kterých je možnost volby příslušných soudů omezena, aniž by tím byla dotčena výlučná kritéria pro určení příslušnosti stanovená tímto nařzením.“

8 Článek 5 tohoto nařzení stanoví:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována:

1) a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn;

[...]“

9 V kapitole II, nadepsané „Příslušnost“, článek 23 uvedeného nařzení, obsažený v oddíle 7, nadepsané „Ujednání o příslušnosti“, zní takto:

„1. Dohodnou-li se strany, z nichž alespoň jedna má bydliště na území členského státu, že v již vzniklém nebo budoucím sporu z určitého právního vztahu má příslušnost soud nebo soudy tohoto členského státu, je příslušný soud nebo soudy tohoto státu. Pokud se strany nedohodnou jinak, je tato příslušnost výlučná. Taková dohoda o příslušnosti musí být uzavřena:

a) písemně nebo ústně s písemným potvrzením nebo

b) ve formě, která odpovídá zvyklostem zavedeným mezi těmito stranami, nebo

c) v mezinárodním obchodě ve formě, která odpovídá obchodním zvyklostem, které strany znaly nebo musely znát a které strany smluv tohoto druhu v daném odvětví obchodu obecně znají a pravidelně se jimi řídí.

2. Požadavek písemné formy je dodržen při jakémkoli sdělení elektronickou cestou, jež umožňuje trvalý záznam dohody.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

10 Společnost Technos, právnická osoba se sídlem ve Francii, měla v úmyslu podílet se na určitých pracích v několika již existujících elektrárnách na území Francie. K tomu účelu vyzvala společnost Hőszig, aby jí předložila různé nabídky s cílem přispět jako subdodavatel k uvedeným pracím. Dne

18. srpna 2009 společnost Technos zaslala společnosti Hőszig elektronickou poštou seznam kovových konstrukcí, které by od ní chtěla případně vyrobit, seznam technických specifikací, jakož i obecné podmínky společnosti Technos pro dodávky (znění z prosince 2008) (dále jen „obecné podmínky“).

11 Společnost Hőszig na základě uvedených informací předložila cenovou nabídku a poté mezi smluvními stranami bylo na dálku uzavřeno několik smluv týkajících se přípravy kovových konstrukcí, které měly být vyrobeny v Maďarsku a poté zabudovány v elektrárnách. Mezi smluvními stranami je nesporné, že nejstarší z uvedených smluv byla datována 16. prosince 2010 (dále jen „první smlouva“).

12 Uvedené smluvní strany sjednaly několik dalších smluvních ustanovení a určité změny smluv týkající se provedení prací. V seznamu nadepsaném „Použitá dokumentace“ v dokumentu představujícím první smlouvu bylo uvedeno následující:

„1) Objednávka,

2) Technická specifikace s referenčním číslem T91000001/1200, C,

3) Obecné smluvní podmínky Technos (znění z prosince 2008),

přičemž uvedené dokumenty se použijí ve výše uvedeném pořadí.“

13 Na poslední straně smlouvy sepsané v anglickém jazyce bylo rovněž uvedeno, že „objednávka obsahuje výčet všech dokumentů a informací nezbytných k jejímu provedení. Je vaší povinností se ujistit, zda máte k dispozici tyto dokumenty s odpovídajícím referenčním číslem, jakož i dokumenty v nich požadované. V opačném případě vám chybějící dokumenty zašleme na základě písemné žádosti“.

14 V posledním bodě smlouvy bylo uvedeno, že „poskytovatel prohlašuje, že zná a přijímá podmínky uvedené v této objednávce, jakož i platné obecné smluvní podmínky, jež jsou součástí přílohy, a podmínky případných dohod nebo rámcových smluv.“

15 Podle bodu 23.1 obecných podmínek:

„[N]a tuto objednávku a její výklad se vztahuje francouzské právo. Nepoužije se Úmluva OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží ze dne 11. dubna 1980.

Veškeré spory týkající se přímo nebo nepřímo platnosti, omezení, plnění nebo ukončení objednávky, které nebudou smluvní strany moci smírně vyřešit, podléhají výlučné a konečné jurisdikci soudů v Paříži, a to včetně zrychlených řízení, vydání rozhodnutí o pozastavení a předběžných opatření.“

16 Mezi smluvními stranami vznikl spor týkající se plnění smluv a společnost Hőszig proto podala dne 31. října 2013 žalobu k předkládajícímu soudu jako soudu místa uskutečnění sjednaných plnění.

17 Na podporu žaloby společnost Hőszig v podstatě tvrdí, že volba francouzského práva jasně nebyla z její strany přiměřeným chováním s ohledem na účinky, ve smyslu čl. 10 odst. 2 nařízení Řím I, neboť předmětem smluv jsou výrobky, které vyrábí, a místem plnění smluv je její provozovna v Maďarsku, přičemž celý výrobní proces se odehrává v uvedené zemi včetně dodání výrobku zákazníkovi.

18 Společnost Hőszig tvrdí, že s ohledem na maďarské právo je třeba přezkoumat vztah mezi obecnými podmínkami a jednotlivými smlouvami, které smluvní strany mezi sebou uzavřely. Na základě maďarské právní úpravy má za to, že obecné podmínky nejsou nedílnou součástí uvedených smluv. Určení použitelného práva v obecných podmínkách je tudíž neplatné a je třeba uplatňovat maďarské právo v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení Řím I.

- 19 Dále, pokud jde o soudní příslušnost, společnost Hőszig tvrdí, že obecné podmínky nejsou součástí smluvního celku a příslušnost musí být přiznána maďarským soudům na základě čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení Brusel I.
- 20 Společnost Hőszig konečně tvrdí, že i za předpokladu, že by obecné podmínky byly nedílnou součástí smluv uzavřených mezi smluvními stranami, ustanovení o soudní příslušnosti v nich uvedené není v souladu s požadavky čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I, neboť uvádí „soudy v Paříži“. Město Paříž (Francie) přitom není stát, takže tento výraz neoznačuje konkrétní soud, ale všechny soudy nacházející se na území uvedeného města.
- 21 Společnost Alstom uplatnila námitku nepřislušnosti předkládajícího soudu. V tomto ohledu odkazuje na obecné podmínky, které jsou podle ní nedílnou součástí smluv. Předkládající soud tudíž není podle bodu 23.1 obecných podmínek příslušný k rozhodnutí o sporu v původním řízení.
- 22 Podle společnosti Alstom nabízí čl. 10 odst. 2 nařízení Řím I společnosti Hőszig možnost prokázat, že nesouhlasila se smlouvou či s některým jejím ustanovením a odkázat k tomu účelu na právo země, kde má obvyklé bydliště, tedy Maďarsko, pokud z okolností vyplývá, že není přiměřené určit vyjádření jejího souhlasu s ohledem na použitelné právo, v zásadě na základě uvedeného nařízení. V projednávané věci je přitom naprosto přiměřené „určovat účinky chování společnosti Hőszig“ ve smyslu čl. 10 odst. 2 nařízení Řím I s ohledem na francouzské právo, neboť byla subdodavatelem zadavatele v postupu o zadání veřejné zakázky, který byl vypsán ve Francii v souvislosti s pracemi ve francouzské elektrárně.
- 23 Mimoto ustanovení o soudní příslušnosti obsažené v bodě 23.1 obecných podmínek je ve všech ohledech v souladu s obsahem čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I, neboť soudy v Paříži jsou soudy členského státu, tedy Francouzské republiky. Restriktivní výklad navržený společností Hőszig nezohledňuje bod 14 odůvodnění uvedeného nařízení, podle kterého musí být respektována autonomie smluvních stran.
- 24 Předkládající soud má ohledně námítky nepřislušnosti vznesené společností Alstom za to, že je třeba určit, zda jsou obecné podmínky nedílnou součástí smluvního celku sjednaného mezi smluvními stranami. V tomto ohledu je třeba určit, jaké „okolnosti“ ve smyslu čl. 10 odst. 2 nařízení Řím I je třeba zohlednit pro účely posouzení rozsahu, v němž společnost Hőszig vyjádřila souhlas ohledně použití obecných podmínek.
- 25 Pokud na základě práva země, v níž má společnost Hőszig obvyklé bydliště, tento soud dospěje k závěru, že uvedené obecné podmínky jsou nedílnou součástí uvedeného smluvního celku, bude třeba určit, zda ustanovení o soudní příslušnosti obsažené v bodě 23.1 obecných podmínek odpovídá požadavkům stanoveným v čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I.
- 26 Za těchto podmínek se Pécsi Törvényszék (obvodní soud v Pécsi) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) V souvislosti s nařízením Řím I:

- Může soud členského státu vykládat výraz ‚vyplývá-li však z okolností, který je obsažen v čl. 10 odst. 2 nařízení č. 593/2008, v tom smyslu, že přezkum ‚okolností, které musí být zohledněny za účelem určení toho, zda je přiměřené předpokládat, že nebyl projeven souhlas v souladu s právem země obvyklého bydliště smluvní strany, má zahrnovat okolnosti uzavření smlouvy, předmět smlouvy a plnění smlouvy?
- Má být ‚účinek, na nějž odkazuje čl. 10 odst. 2 nařízení Řím I a který je důsledkem situace popsané v první odrážce, vykládán v tom smyslu, že pokud se některá smluvní strana odvolá na právo země svého obvyklého bydliště a na základě toho pak z okolností, jež musí být zohledněny, vyplývá, že projevení souhlasu s použitelným právem podle odstavce 1 uvedeného

článku nebylo „přiměřeným účinkem chování této smluvní strany, musí soud posoudit existenci a platnost smluvního ustanovení na základě práva země obvyklého bydliště smluvní strany, která se na toto právo odvolala?

- Může soud tohoto členského státu vykládat čl. 10 odst. 2 nařízení Řím I v tom smyslu, že soud může volně posoudit – s ohledem na veškeré okolnosti daného případu – zda s přihlédnutím k okolnostem, které musí být zohledněny, nebylo projevení souhlasu s použitelným právem v smyslu čl. 10 odst. 1 „přiměřeným účinkem chování smluvní strany?
- V případě, že se – v souladu s čl. 10 odst. 2 nařízení č. 593/2008 – kterákoli smluvní strana za účelem zjištění, že neprojevila souhlas, odvolá na právo země svého obvyklého bydliště, musí vzít soud členského státu v úvahu právo země obvyklého bydliště této strany v tom smyslu, že na základě práva této země a s ohledem na zmíněné „okolnosti“ nepředstavuje souhlas této strany s právem určeným ve smlouvě přiměřené chování?
- Má se v takovém případě mít za to, že je v rozporu s unijním právem takový výklad uplatněný soudem členského státu, podle něhož přezkum „okolností za účelem určení, zda je přiměřené předpokládat, že nebyl projeven souhlas, zahrnuje okolnosti uzavření smlouvy, předmět smlouvy a plnění smlouvy?

2) V souvislosti s nařízením Brusel I:

- Je v rozporu s čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I výklad uplatněný vnitrostátním soudem, podle něhož je nezbytné jmenovat konkrétní příslušný soud, nebo – s ohledem na bod 14 uvedeného nařízení – postačuje, pokud lze vůli nebo záměr smluvních stran jednoznačně vyvodit ze znění smlouvy?
- Je v souladu s čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I výklad uplatněný soudem členského státu, podle něhož je ustanovení o soudní příslušnosti, které je obsaženo v obecných smluvních podmínkách jedné ze smluvních stran a jejímž prostřednictvím smluvní strany stanovily, že veškeré spory přímo nebo nepřímo se týkající platnosti, plnění nebo ukončení objednávky, které nebudou smluvní strany moci smírně vyřešit, podléhají výlučné a konečné jurisdikci soudů ve městě určitého členského státu – konkrétně soudů v Paříži – dostatečně přesné, neboť z jeho znění lze s ohledem na bod 14 odůvodnění zmíněného nařízení jednoznačně vyvodit vůli nebo záměr smluvních stran ohledně určení tohoto členského státu?“

K předběžným otázkám

Ke druhé otázce

- 27 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba přezkoumat na prvním místě, je, zda čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I musí být vykládán v tom smyslu, že ustanovení o soudní příslušnosti, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které je jednak obsaženo v obecných podmínkách objednatele pro dodávky, uvedených v nástrojích konstatujících uzavření smluv mezi stranami, jak byly předány při uzavření smluv, a které jednak určuje příslušnost soudu ve městě členského státu, splňuje požadavky uvedeného ustanovení týkající se souhlasu stran a určitosti obsahu takového ustanovení.
- 28 Je třeba především připomenout, že ačkoli výklad ustanovení o soudní příslušnosti za účelem určení sporů, které spadají do jeho působnosti, přísluší vnitrostátnímu soudu, před kterým je toto ustanovení uplatněno (rozsudek ze dne 21. května 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335,

bod 67 a citovaná judikatura), je příslušnost soudu nebo soudů členského státu sjednaná stranami v takovém ustanovení v zásadě výlučná podle čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2015, El Majdoub, C-322/14, EU:C:2015:334, bod 24).

- 29 Dále vzhledem k cílům a obecné systematice tohoto nařízení a za účelem zajištění jednotného uplatňování tohoto předpisu je třeba pojem „dohoda o příslušnosti“ uvedený v tomto ustanovení vykládat nikoli jako pouhý odkaz na vnitrostátní právo toho či onoho dotčeného státu, ale jako autonomní pojem (rozsudek ze dne 7. února 2013, Refcomp, C-543/10, EU:C:2013:62, bod 21 a citovaná judikatura).
- 30 Konečně v rozsahu, v němž nařízení Brusel I nahrazuje ve vztazích mezi členskými státy Úmluvu ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následných úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě (dále jen „Bruselská úmluva“), platí výklad ustanovení uvedené úmluvy podaný Soudním dvorem rovněž pro ustanovení uvedené nařízení, pokud lze ustanovení těchto nástrojů kvalifikovat jako rovnocenná (rozsudek ze dne 23. října 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 25 a citovaná judikatura).
- 31 Ohledně čl. 17 prvního pododstavce uvedené úmluvy, kterou nahradil článek 23 nařízení Brusel I, Soudní dvůr rozhodl, že ustanovení o soudní příslušnosti, které plní procesní účel, je upraveno ustanoveními téže úmluvy, jejímž cílem je vytvoření jednotných pravidel mezinárodní soudní příslušnosti (rozsudek ze dne 3. července 1997, Benincasa, C-269/95, EU:C:1997:337, bod 25).
- 32 Soudní dvůr měl také příležitost konstatovat, že cílem uvedené ustanovení je stanovit formální podmínky, které musí splňovat ustanovení o soudní příslušnosti, a to pro účely zajištění právní jistoty, jakož i zaručení souhlasu smluvních stran (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. března 1999, Castelletti, C-159/97, EU:C:1999:142, bod 34 a citovaná judikatura).
- 33 Ohledně požadavků stanovených čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I je třeba připomenout, že uvedené ustanovení v zásadě stanoví formální podmínky a zmiňuje jednu hmotněprávní podmínku týkající se předmětu takového ustanovení, které se musí týkat určitého právního vztahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. dubna 2016, Profit Investment SIM, C-366/13, EU:C:2016:282, bod 23 a citovaná judikatura).
- 34 V projednávané věci je hmotněprávní požadavek splněn, neboť z předkládacího rozhodnutí plyne, že účastníci v původním řízení jsou spojeni různými smlouvami.
- 35 Ohledně formálních podmínek je třeba připomenout, že podle znění uvedené čl. 23 odst. 1 musí dohoda o soudní příslušnosti, aby byla platná, být uzavřena písemně nebo ústně s písemným potvrzením, nebo ve formě, která odpovídá zvyklostem zavedeným mezi těmito stranami, nebo v mezinárodním obchodě ve formě, která odpovídá obchodním zvyklostem, které strany znaly nebo musely znát. Podle odstavce 2 uvedené článku „písemné formě“ jsou „rovnocenná veškerá sdělení elektronickými prostředky, která umožňují trvalý záznam dohody“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2015, El Majdoub, C-322/14, EU:C:2015:334, bod 24).
- 36 Jedním z cílů čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I je skutečný souhlas stran (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2015, El Majdoub, C-322/14, EU:C:2015:334, bod 30 a citovaná judikatura). To je odůvodněno snahou chránit nejslabší smluvní stranu a předejít nevědomému souhlasu s ustanovením o soudní příslušnosti vloženým do smlouvy jednou ze stran (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. března 1999, Castelletti, C-159/97, EU:C:1999:142, bod 19 a citovaná judikatura).

- 37 Soud, který má povinnost přezkoumat *in limine litis*, zda ustanovení, jež mu přiznává příslušnost, bylo skutečně předmětem souhlasu účastníků, který musí být vyjádřen jasně a přesně, přičemž formy vyžadované čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I mají zajistit, aby tento souhlas byl skutečně poskytnut (rozsudky ze dne 6. května 1980, *Porta-Leasing*, 784/79, EU:C:1980:123, bod 5 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 21. května 2015, *El Majdoub*, C-322/14, EU:C:2015:334, bod 29 a citovaná judikatura).
- 38 Jak zdůraznil generální advokát v bodech 33 a 34 stanoviska, z judikatury Soudního dvora plyne, že existenci „dohody“ mezi stranami ve smyslu čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I lze dovozovat ze splnění formálních požadavků stanovených v čl. 23 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 39 Ohledně situace, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, v níž je ustanovení o soudní příslušnosti stanoveno v obecných podmínkách, již Soudní dvůr rozhodl, že takové ustanovení je v souladu s právem, pokud je v samotném textu smlouvy podepsané oběma smluvními stranami odkázáno na obecné podmínky, které uvedené ustanovení obsahují (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. března 1999, *Castelletti*, C-159/97, EU:C:1999:142, bod 13, jakož i ze dne 20. dubna 2016, *Profit Investment SIM*, C-366/13, EU:C:2016:282, bod 26 a citovaná judikatura).
- 40 To však platí pouze v případě výslovného odkazu, který může být přezkoumán smluvní stranou, která jedná s běžnou pečlivostí, a pokud je prokázáno, že obecné podmínky obsahující ustanovení o soudní příslušnosti bylo druhé smluvní straně skutečně oznámeno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 1976, *Estasis Saloti di Colzani*, 24/76, EU:C:1976:177, bod 12).
- 41 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí plyne, že ustanovení o soudní příslušnosti bylo stanoveno v obecných smluvních podmínkách společnosti Technos, které byly zmíněny v nástrojích zakládajících smlouvu mezi smluvními stranami a předaných při uzavření smluv.
- 42 Z výše uvedeného tedy plyne, že ustanovení o soudní příslušnosti, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, splňuje formální podmínky stanovené čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I.
- 43 Ohledně určitosti obsahu ustanovení o soudní příslušnosti, pokud jde o určení soudu nebo soudů členského státu pro rozhodnutí ve sporech vzniklých mezi smluvními stranami, Soudní dvůr již rozhodl, ve vztahu k článku 17 Bruselské úmluvy, že znění uvedeného článku nelze vykládat v tom smyslu, že požaduje, aby takové ustanovení o soudní příslušnosti bylo formulováno tak, že je možné určit příslušný soud pouze na základě jeho znění. Postačí totiž, aby ustanovení určovalo objektivní kritéria, na jejichž základě se strany dohodly ohledně výběru soudu nebo soudů, kterým předloží vzniklé spory. Uvedená kritéria, která musí být dostatečně přesná, aby umožnila soudu určit, zda je příslušný, mohou být případně konkretizována vlastními okolnostmi projednávané věci (rozsudek ze dne 9. listopadu 2000, *Coreck*, C-387/98, EU:C:2000:606, bod 15).
- 44 Takový výklad, inspirovaný obvyklou obchodní praxí, je odůvodněn okolností, že článek 23 nařízení Brusel I, jak potvrzují body 11 a 14 odůvodnění, se zakládá na uznání autonomní vůle stran v oblasti příslušnosti soudů, které mají rozhodnout ve sporech spadajících do působnosti tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. listopadu 1978, *Meeth*, 23/78, EU:C:1978:198, bod 5, a ze dne 21. května 2015, *El Majdoub*, C-322/14, EU:C:2015:334, bod 26).
- 45 V projednávané věci ze zjištění předkládacího soudu vyplývá, že na základě ustanovení o soudní příslušnosti dotčeného ve věci v původním řízení, spory mezi smluvními stranami „podléhají výlučně a konečně jurisdikci soudů v Paříži“.
- 46 Ačkoli uvedené ustanovení neuvádí výslovně členský stát, jehož soudy jsou příslušné podle dohody smluvních stran, jsou dotčenými soudy právě soudy hlavního města členského státu, který je v projednávané věci rovněž státem, jehož právo bylo stranami určeno jako právo použitelné na

smlouvu, takže není pochyb o tom, že uvedené ustanovení obsažené ve smlouvě, jako je smlouva dotčená ve věci v původním řízení, má svěřit výlučnou příslušnost soudům, které patří do soudního systému uvedeného členskému státu.

- 47 Vyplyvá z okolností vlastních situaci v projednávané věci, jako jsou okolnosti konstatované předkládajícím soudem, že ustanovení o soudní příslušnosti, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, splňuje požadavky připomenuté v bodě 43 tohoto rozsudku.
- 48 Mimoto, jak zdůraznil generální advokát v bodě 44 stanoviska, je třeba uvést, že ustanovení o soudní příslušnosti týkající se „soudů“ města členského státu implicitně avšak jednoznačně odkazuje pro účely přesného určení soudu, k němuž má být podána žaloba, na systém pravidel příslušnosti platný v daném členském státě.
- 49 S ohledem na předcházející úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 23 odst. 1 nařízení Brusel I musí být vykládán v tom smyslu, že ustanovení o soudní příslušnosti, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které je obsaženo v obecných podmínkách objednatele pro dodávky uvedených v nástrojích konstatujících uzavření smluv mezi stranami a předaných při uzavření smluv a určuje jako příslušné soudy města členského státu, splňuje požadavky uvedeného ustanovení týkající se souhlasu stran a určitosti obsahu uvedeného ustanovení.

K první otázce

- 50 Nařízení Řím I se podle svého čl. 1 odst. 2 písm. e) nevztahuje na dohody o volbě soudu.
- 51 Mimoto, jak plyne z odpovědi na druhou otázku, předkládající soud není příslušný k rozhodování o sporu v původním řízení. Uvedený soud tedy nerozhoduje o platnosti ustanovení, podle kterého se na dotčené smlouvy vztahuje francouzské právo, kterou společnost Hőszig napadá, když uplatňuje čl. 10 odst. 2 nařízení Řím I.
- 52 V důsledku toho není třeba na první otázku odpovědět.

K nákladům řízení

- 53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 23 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že ustanovení o soudní příslušnosti, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které je obsaženo v obecných podmínkách objednatele pro dodávky zmíněných v nástrojích konstatujících uzavření smluv mezi stranami a předaných při uzavření smluv a určuje jako příslušné soudy města členského státu, splňuje požadavky uvedeného ustanovení týkající se souhlasu stran a určitosti obsahu uvedeného ustanovení.

Podpisy.

i — Bod 40 tohoto znění byl po jeho prvním on-line zpřístupnění předmětem jazykové úpravy.